



Arrest

nr. 194 967 van 14 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN BEURDEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 11 juni 2015. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 november 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 december 2016 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 5 juli 2017 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Er werd hem tevens op dezelfde dag een inreisverbod afgegeven (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 2jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05/12/2016 dat hem betekend werd op 09/12/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Er werd een chronische ziekte vastgesteld bij betrokkene op 20/05/2016. Het “Fares” centrum heeft bevestigd dat de behandeling van betrokkene werd beëindigd in de maand november van 2016. Bovendien, betrokkene heeft nooit een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Somalië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

1.4. Op 19 juli 2017 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in. Op 19 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

Artikel 74/11, §1 stelt uitdrukkelijk het volgende: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "(eigen onderlijning)"

Deze bepaling is een omzetting van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, waaruit blijkt dat de duur van het desbetreffende inreisverbod volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald moeten worden. Hierbij dient blijk gegeven te worden, niet alleen van het effectieve voeren van een individueel onderzoek, doch dient de duur van het inreisverbod tevens evenredig te zijn. Deze specifieke omstandigheden moeten verder ook gemotiveerd worden.

De verwerende partij moet dan ook, indien zij beslist dat het afleveren van een bijlage 13 sexies een wettelijke optie is, de specifieke omstandigheden van elk geval in acht nemen.

Dit teneinde een inreisverbod op te kunnen leggen van maximum drie jaar. De termijn van drie jaar is bijgevolg geen dwingende termijn, doch kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht om aan te geven waarom zij heeft geopteerd voor de termijn van 2 jaar.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk en afdoende dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd.

Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS, 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS, 24 september 2008, nr. 186.486) Verwerende partij heeft met voorliggende beslissing niet enkel haar formele motiveringsplicht geschonden, doch tevens het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Bij het nemen van een beslissing met zulk een verregaande draagwijdte moet verwerende partij immers ook zorgvuldig tewerk gaan. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat zij alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. De zorgvuldigheidsnorm houdt tevens in dat de overheid bij de uitvoering van haar taak niet onnodig de belangen van diegenen die bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn mag schaden. (SUETENS, L.P., "Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het Belgisch administratief recht", TBP1970,382.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in zulke gevallen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er gegevens aanwezig zijn in het dossier die met deze vaststelling onverenigbaar zijn. (RvS, 23 april 2003, n° 118.534; RW, 24 augustus 2011, n° 65.747)

Tenslotte dient zij, gelet op de discretionaire bevoegdheid (de keuze die zij dient te maken tussen een periode gaande van 1 dag tot 3 jaar) die zij heeft, het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Hierbij dient Uw Raad na te gaan of er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf, er dient gecontroleerd te worden of verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing en de keuze voor een termijn van twee jaar slechts als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. "

Om te trachten aan te tonen dat zij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, verwijst verwerende partij naar het gegeven dat hij geen aanvraag indiende onder het artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat een terugkeer naar Somalië geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Deze beweringen zijn echter loutere administratieve vaststellingen die geen verband houden met artikel 74/11, 2° van de vreemdelingenwet. Deze beweringen kunnen dan ook de keuze voor een termijn niet schragen, waardoor de enige motivering voor een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod ligt in het gegeven dat verzoeker in december 2016 geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". (RvSt, nr. 234.228 dd. 22 maart 2016) herhaling van het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de loutere verwijzing naar enkele administratieve vaststellingen.

Het in casu opleggen van een inreisverbod van 2 jaar is voorts tegenstrijdig met het proportionaliteitsbeginsel. Verwerende partij diende immers vast te stellen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan slechts 1 inreisverbod. Dat zij geen rekening heeft gehouden met de intentie van verzoeker om een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming wenste in te dienen. Dat hierbij overigens dient nagegaan te worden of er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten waarop de beslissing is gesteund en de beslissing zelf. Het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar behoeft immers een verregaande motivering, gelet op de inmenging die deze met zich mee brengt. Zij dient derhalve te motiveren waarom zij kiest voor een inreisverbod van 2 jaar, niet waarom zij nalaat te kiezen voor een inreisverbod van kortere duur.

Dat artikel 74/11, §1 voorts stelt dat rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dat verwerende partij hieronder meent te kunnen verstaan dat zij louter dient te stellen dat 2 jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Dat één enkel bevel om het grondgebied te verlaten, waar overigens uiteraard geen motivering betreft waarom al dan niet een inreisverbod de duur van drie jaar zou moeten hebben.

Dat blijkens de bestreden beslissing de enige reden van het besluiten tot een inreisverbod van twee jaar derhalve het niet uitvoeren van één eerder bevel tot het verlaten van het grondgebied is.

3. conclusie

Verzoeker is van mening dat een inreisverbod van 2 jaar onredelijk is gelet op het gegeven dat hij wel degelijk de moeite heeft genomen zijn verblijf in het Rijk te legaliseren, verzoeker had immers de intentie een nieuwe asielaanvraag in te dienen, doch diende te wachten op de nodige documenten die hij zou ontvangen vanuit zijn land van herkomst.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst overigens de rechten van verzoeker vervat in artikel 3 van het EVRM.

Dat de motivering in desbetreffende beslissing derhalve geen inreisverbod van 2 jaar kan ondersteunen.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker zet uiteen dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod en dat hij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) met de specifieke omstandigheden van elk geval rekening moet houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing tweeledig is. Enerzijds wordt gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name het feit dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en verzoeker aldus onder toepassing valt van artikel 74/11, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Daarnaast wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod voor twee jaar geldt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Er werd een chronische ziekte vastgesteld bij betrokkene op 20/05/2016. Het “Fares” centrum heeft bevestigd dat de behandeling van betrokkene werd beëindigd in de maand november van 2016. Bovendien, betrokkene heeft nooit een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Somalië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet verweerder op zich geen formele motiveringsplicht oplegt en strikt genomen evenmin bepaalt dat verweerder een “evenredigheidstoets” dient door te voeren. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties – zoals in het geval de betrokken vreemdeling zijn gezinsleden in het Rijk verblijven en hij dus van hen wordt gescheiden – een inreisverbod verstrekken kan gevolgen hebben. Wat de specifieke omstandigheden betreffen, motiveert de bestreden beslissing dat de behandeling van de chronische ziekte van verzoeker werd beëindigd in de maand november 2016 en dat verder geen aanvraag op grond van artikel 9ter werd ingediend. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zodat de terugkeer naar Somalië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Vervolgens wordt besloten dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, zodat, gelet op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn voornemen om een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming in te dienen, merkt de Raad op dat deze aanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging werd genomen op 19 juli 2017 en dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 190 532 van 8 augustus 2017. Met het verwijzen naar zijn voornemen om een nieuwe asielaanvraag in te dienen maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen risico was op schending van artikel 3 van het EVRM.

Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd. Hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker en geenszins automatisch de maximumtermijn heeft opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk is.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 3 EVRM

Verwerende partij meent te kunnen stellen dat geen schending van artikel 3 EVRM zal plaatsvinden bij een terugkeer naar Somalië.

Zij heeft hierbij nagelaten de intenties tot het indienen van een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming van verzoeker in rekening te brengen. Verzoeker vreest immers een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, en zeker bij een gedwongen langdurige terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat in de voorgaande asielaanvraag, dewelke op 29/11/2016 werd afgesloten, immers rekening gehouden werd met verouderde informatie betreffende de veiligheidssituatie te Mogadishu. Hierin werd verwezen naar 2 UNHCR rapporten, een van januari 2014 en een van juni 2014. Hiernaast steunt zij tevens op de COI Focus van Cedoca betreffende de veiligheidssituatie te Mogadishu van 19 februari 2016. Het dient benadrukt te worden dat de informatie die hierin werd verwerkt allen afkomstig is uit het jaar 2015. Heden is het reeds juli 2017 en blijkt uit verschillende bronnen dat de veiligheidssituatie te Mogadishu heden veel volatieler geworden is.

"An NGO working in Somàlia similarly underlined change of tactics in het attacks observed as Mogadishu has been more affected by IED's the last year compared to previous years and more complex attacks are taking place." (Danish Refugee Council, South and Central Somalia: Security Situation, al-Shabaab Presence, and Target Groups, Maart 2017, p. 12)

In een aantal wijken in Mogadishu hebben de overheidstroepen weinig tot geen aanwezigheid. Dit betekend dat andere gewapende groeperingen vrij zijn om te handelen.

Voorts heeft de hoofdstad vele belangrijke doelwitten, waardoor de meeste moorden en aanvallen met IED's en autobommen hier plaats vinden. "For the civilian population the highest risk is being in the wrong place at the wrong time and become collateral damage.

Mogadishu has been the scene of several attacks with a number of civilian casualties (...) According to one anonymous source, Mogadishu is characterized by generalized violence, and civilians, even if not targeted, are at risk of being affected by generalized violence. (...) a Somalia Country Director of a humanitarian agency assessed that Mogadishu would fall within days if AMIS OM left the city." (Danish Refugee Council, South and Central Somalia: Security Situation, al-Shabaab Presence, and Target Groups, maart 2017, p. 12-13)

Ook UNHCR paste het rapport, waarop uw diensten zich steunden ten tijde van de vorige aanvraag voor internationale bescherming, aan. Zij stelt dat de situatie volatiel is. "Civilians continue to be severely affected by the conflict, with reports of civilians being killed and injured in conflict-related violence, widespread sexual and gender-based violence against women and children, forced recruitment of children, and large-scale displacement.¹¹ (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I), mei 2016, p. 3)

Bovendien dient ook het toedoen van de overheidstroepen, Amisom en andere militia aan grove mensenrechtenschendingen aan het licht gebracht worden. Hieronder worden "killings, rape, other forms of sexual abuse and violence, and sexual exploitation" gerekend. "Civilian casualties are also reported to result from indiscriminate use of force by AMISOM, including at checkpoints, in reaction to assaults on its personnel and convoys and in airstrikes." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I), mei 2016, p.4)

Het is derhalve duidelijk dat de aanwezigheid van overheidstroepen, noch van de VN veiligheidsmacht deze volatiële situatie kan counteren. Het dient immers tevens benadrukt te worden dat de politie en veiligheidsmachten onvoldoende capaciteit hebben om de veiligheid van de bevolking te kunnen garanderen.

In haar nieuwste document meent de UNHCR dan ook het volgende te moeten besluiten:

"Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I), mei 2016, p.13)

Dat met deze informatieve geheel geen rekening werd gehouden bij het opleggen van een inreisverbod in vorm van een bijlage 13 sexes.

Dat voorliggend middel gegrond is en de bestreden beslissing derhalve vernietigd dient te worden."

2.2.2. Verzoeker voert in het middel aan dat de veiligheidssituatie sedert juli 2017 veel volatieler is geworden. In essentie verwijst hij naar het feit dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu in verzoekers asielaanvraag die op 29 november 2016 werd afgesloten, niet meer actueel is, nu deze gebaseerd is op informatie uit 2014 en 2015.

In het bijzonder verwijst verzoeker naar het rapport van *Danish Refugee Council, South and Central Somalia: Security Situation, al-Shabaab Presence, and Target Groups*, van maart 2017 en een rapport van de *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I)*, van mei 2016.

Verzoeker betoogt dat met deze informatie geen rekening werd gehouden. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 19 juli 2017 een nieuwe asielaanvraag indiende, die op dezelfde dag aanleiding heeft gegeven tot een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bij arrest nr. 190 532 van 8 augustus 2017 oordeelde de Raad met betrekking tot de veiligheidssituatie in Somalië als volgt:

"Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de "COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): "Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen" waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) "of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project

(ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”

2.16. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.17. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al-Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. In april 2017 duidde de nieuwe president een nieuwe burgemeester voor de hoofdstedelijke regio Banadir (Mogadishu) aan.

2.18. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hitand- run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al-Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al-Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al-Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.19. Ten slotte is het niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al-Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al-Shabaab.

2.20. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een RvV ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van

de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviséerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014

(MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van erkegelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Bovendien vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development plaats in Mogadishu, waarbij staatshoofden uit de Hoorn van Afrika veiligheidskwesties bespraken. Tot slot werden in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen georganiseerd, waarna een vlotte en vreedzame machtsoverdracht plaatsvond. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor Mogadishu.

2.26. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: “Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

2.27. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Waar verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.30. Aldus wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat "Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald." Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.31. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.32. De Raad wijst er nog op dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet, tot zijn bevoegdheid behoort.

De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekster geen nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking komt."

Aldus blijkt dat, na het nemen van de bestreden beslissing, verzoekers nieuwe asielaanvraag werd onderzocht, daarbij werd rekening gehouden met de in het middel aangevoerde informatie. Gelet op het

feit dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, dient te worden besloten, gelet op het gezag van gewijsde van het hierboven geciteerde arrest, dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT